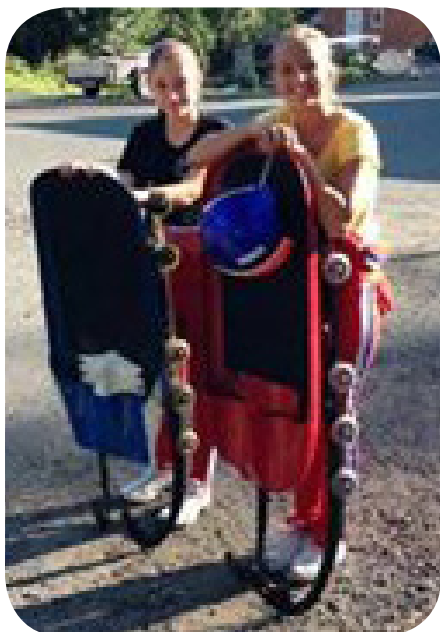

strach, že sa mi niečo stane, že zlyhám, že sklamem všetkých, ktorí do mňa vkladajú nádeje a držia mi palce, bojím sa, že to nedokážem a tak ďalej. No príde moment, keď sa musíte odosobniť - nazvala by som to maximálnym únikom z reality - keď zabudnete na celý svet a žijete len prítomným okamihom, sústredíte sa na to, čo robíte a svet okolo vás akoby ani neexistoval, nemáte žiadne myšlienky, som len ja, sánky, dráha a adrenalín kolujúci mojimi žilami. Nič viac.

O: Dokázala by si si predstaviť, že by si sa venovala inému športu? Alebo sa venuješ viacerým športom naraz?

Dominika: Vôbec si to neviem predstaviť. Sánkované sa stalo neodmysliteľnou súčasťou môjho života. Niekedy premýšľam nad tým, aké by to bolo, keby som skončila, no akosi tú myšlienku neviem ani rozvíť. Je súčasťou môjho ja - jedného dňa príde ten deň, keď budem musieť skončiť, ale to je ešte ďaleko a už to bude všetko inak. Čo sa týka iných športov - ja sa vlastne ani neberiem ako športovec a keby som sa mala priznať, najneobľúbenejšou časťou sánkovanania pre mňa sú preteky. Ja som tak

mierumilovný človek, nechcem si dokazovať, že som lepšia ako niekto iný - okrem toho v sánkovaní je váš výsledok úplne relatívny a obmedzuje ho množstvo faktorov. Ja to robím viac pre ten pocit, ktorý pri tom zažívam. To je jednoducho niečo neopísateľné a človek takých momentov v živote nezažije veľa a asi už by som sa nevedela pre iný šport zapáliť tak, ako pre sánkované, a ak aj áno, trvalo by to neuveriteľne dlho. Ono nestačí byť dobrý len v sánkovaní. Ako reprezentácia sme 2x do roka testovaní (beh na 12 minút, šprint, skok do diaľky, tlak ..), výsledky sa potom prehodnocujú, či sme sa zlepšili a posielajú sa na ministerstvo, takže popritom, že sánkujem, robím ešte bodybuilding, atletiku, gymnastiku, plávanie, cyklistiku, až po cviky na reflexy. Každý pracovný deň máme tréning, kde posilujeme. V zime sa sánkujeme, v lete chodíme plávať, bicyklovať, behať. Takto ma to baví.

O: A ty si hovoríš, že nie si športovec. Do ktorej krajiny si sa dostala najďalej? A aké sú tvoje najväčšie úspechy?

Dominika: Najďalej bolo Nórsko a moje najväčšie úspechy, hm. Asi piate miesto na svetovom pohári juniorov.

O: Gratulujem. Keď je jar/leto, máte na sánkované špeciálne upravené trate alebo nesánkujete?

Dominika: Na sánky máme pripevnené kolieska a tak sa spúšťame, ale to už len ojedinele. Skôr trénujeme kondíciu.

O: Sánkujete spolu so sestrou? Alebo každá zvlášť?

Dominika: Sestra už roky nesánkuje. Kvôli nezhodám s trénermi musela skončiť - sánkujem sama.

O: A okrem teba ešte niekto z rodiny sánkuje?

Dominika: Nie, okrem mňa nikto z rodiny nesánkuje.

O: Máš okrem tých najlepších aj nejaké najhoršie zážitky?

Dominika: Samozrejme, nie je to len o tom dobrom. Mávame rôzne konflikty medzi sánkarmi a trénermi, ktoré často vyúsťujú k tomu, že s tým sánkar sekne. Mávame hádky, ktoré trvajú niekedy aj celé hodiny, taktiež nie je nič príjemné, keď človek spadne v 120 kilometrovej rýchlosti z výšky zákruty na tvrdý ľad, pričom doslova vymetie pavučiny vlastným telom po celej dráhe. Sú to momenty, keď sa vám v hlave odohrávajú v priebehu tisícín sekúnd neuveriteľné závery. Momenty, keď sa nedokážete postaviť na nohy a len ležíte na ľade, vykašľavate krv a neviete, čo robiť, keď ani neviete, odkiaľ naberiete posledné sily, postavíte sa, vezmete si do rúk sane a idete ďalej akoby sa nič nestalo. O 5 minút príbehne tréner a spýta sa, či idete ďalšiu jazdu a vy s krokodílimi slzami, celý mokrý, vyzimovaný a krvavý poviete s hlavou hore áno a o 15 minút už sedíte znovu na štarte. Alebo pády, pri ktorých sa nemôžete nadýchnuť a nie je nikto, kto by vám prišiel pomôcť - ste v tom samy. Sú